

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/35/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8405010252
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8405010252.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove na verejnom zasadnutí konanom dňa 07.04.2021 v trestnej veci proti obžalovanému P. O. pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a iné (účinného do 31.12.2005), o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6T/113/2005 zo dňa 07.09.2020 jednomyselne takto

rozhodol:

Podľa § 256 Tr. poriadku (zák. č. 141/1961 Zb.) z a m i e t a odvolanie obžalovaného P. O..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný P. O. uznaný za vinného z trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) Tr. zákona účinného do 31.12.2005 a z trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 na tom skutkovom základe, že

I. v čase najneskôr od 1.9.1999 do 24.2.2005 v mieste trvalého bydliska v rodinnom dome v Ľubici na ulici J. XX spôsobil svojou manželke F. O., nar. X.X.XXXX v X., trvale bytom K., J. XX psychické a fyzické utrpenie tým spôsobom, že aspoň raz týždenne, keď bol pod vplyvom alkoholu, poškodenú fyzicky napádal, bil ju rukami po tvári, hlave, kopal ju nohami do nôh a tela, vulgárne jej nadával, vyhrážal sa jej zabitím, pričom počas tohto obdobia dvakrát vyhľadala lekárske ošetrovanie a to dňa 15.8.2001 s diagnózou pohmoždenie hlavy a dňa 24.2.2005, kedy jej spôsobil zhmoždenie ramien, ľavého prsníka a oboch stehien, následne poškodená F. O. odišla z domu do bydliska svojej matky F. Q., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom A., O. XXX/XX,

II. dňa 24.02.2005 obž. P. O. okolo 16.45 hod. prišiel do domu F. Q. za svojou manželkou poškodenou F. O., vulgárne manželke nadával a domáhal sa vstupu do domu, čo mu nebolo umožnené a z tohto dôvodu odišiel a vrátil sa k domu F. Q. o 18.30 hod., kedy začal pred domom svojej manželke vulgárne nadávať, vyhrážať sa jej zabitím a násilím bez povolenia vnikol do tohto domu tým spôsobom, že rukou rozbil 3 ks sklenených výplní na oknách na prízemí v prednej časti domu, búchal na vchodové dvere domu, ktoré boli uzamknuté, pravé krídlo dverí násilím otvoril, ďalej búchal na uzamknuté dvere do izby a keď počul, že F. O. a F. Q. kričali, že zavolajú políciu, tak od svojho konania upustil, pričom poškodenej F. Q. spôsobil rozbitím sklenených výplní okien škodu vo výške 6,45 eur a V. I. X., a. s., pobočka X. škodu v sume 4,75 eur.

Za to mu bol podľa § 215 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 s použitím § 35 ods. 1, 2, 3 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 29 mesiacov a 12 dní, pre výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. a) Tr. zákona účinného do 31.12.2005 zaradený do prvej nápravno-výchovnej skupiny.

Zároveň súd podľa § 35 ods. 3 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 zrušil výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T 95/2015 zo dňa 14.01.2016, právoplatný dňa 14.01.2016,

ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov nepodmienečne so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Ostatné výroky tohto trestného rozkazu zostali nedotknuté.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. poriadku účinného do 31.12.2005 súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému V. I. X., a. s., so sídlom X. C. X, B. - mestská časť X., IČO: XX XXX XXX, škodu vo výške 4,75 eur.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu, v zákonom stanovenej lehote, odvolanie. V písomných dôvodoch odvolania poukázal na to, že súd môže prihliadať len na tie dôkazy, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní, pričom poškodená F. O. vypovedala na hlavnom pojednávaní dňa 14.04.2019, že netrvá na výpovedi z prípravného konania, že táto nie je pravdivá a väčšinu vecí si vymyslela a urobila ju v afekte. Manžel ju nikdy nebil, nevyhrážal sa jej, nekopal ju a nenadával jej. Sklo, ktoré rozbil, bolo už prasknuté a len sa oňho oprel. Vchodové dvere, ktoré sa snažila poškodená uzamknúť, mali zlý zámok a tie dvere sa otvorili. Vzhľadom na túto výpoveď mal byť spod obžaloby oslobodený. Za týranie sa v trestnoprávnom zmysle považuje len také zlé zaobchádzanie s blízkou alebo zverenou osobou, ktoré sa vyznačuje určitou mierou trvalosti, prípadne sústavnosti a ktorým páchatel' so zreteľom na formu použitého násillia a jeho následky prejavuje hrubší stupeň necitlivosti a bezohľadnosti. Musí ísť o konanie, ktoré poškodená osoba, pre jeho krutosť, bezohľadnosť alebo bolesťivosť pociťuje ako ťažké príkorie, ktoré spôsobuje fyzické, ale i psychické násillie, pričom platí, že čím je intenzita tohto násillia nižšia, musí trvať dlhšie, aby ho bolo možné považovať za týranie v zmysle § 208 Tr. zákona. Zároveň uložený trest považoval za neprimerane prísny vzhľadom na dĺžku trestného konania viac ako 15 rokov od vznesenia obvinenia. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva plynie oprávnenosť ukladania minimálnych trestov v takýchto prípadoch. Za danej situácie považoval napadnutý rozsudok za nezákonný a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na nové pojednanie a rozhodnutie.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd v zmysle ustanovenia § 254 ods. 1 Tr. poriadku (konanie vykonával podľa zákona č. 141/1961 Zb. a to vzhľadom na ustanovenie § 564 ods. 3 teraz účinného Tr. poriadku, teda zákona č. 301/2005 Z. z., keďže obžaloba v tejto trestnej veci bola podaná pred 01.01.2006) zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Okresný súd v posudzovanej veci vykonal dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo pre správne zistenie skutkového stavu v zmysle ustanovenia § 2 ods. 5 Tr. poriadku nevyhnutné. Vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 6 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom.

V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd podrobne uviedol, ktoré dôkazy vo veci vykonal, ktoré skutočnosti z uvedených dôkazov vyplývali a o ktoré dôkazy svoje skutkové a aj právne závery oprel.

Uvedené skutkové a právne závery prvostupňového súdu považuje za správne aj krajský súd a preto na ne v podrobnostiach aj poukazuje. Len s ohľadom na odvolanie obžalovaného, považuje krajský súd za potrebné zvýrazniť niekoľko skutočností.

Napriek tomu, že obžalovaný poprel spáchanie skutkov, brániac sa tým, že s manželkou F. O. sa nehádal, lebo robil v Čechách a keď bol doma, nemohol sa s ňou hádať, lebo doma boli deti, pričom poprel, že by manželka pred ním utekala k svojej matke F. Q., avšak priznal, že manželku aj udrel, lebo mu niekedy vyletela ruka, ale to bolo ešte v roku 1985, pričom v období skutku ju nikdy neudrel, a dňa 24.02.2005 mu dvere otvorili F. O. a F. Q., pričom okno rozbil jeho syn, ktorý sa k tomu priznal, kde po vojdení do chodby na neho kričala F. Q., preto odišiel preč do obchodu, kde si kúpil víno, a keďže medzi tým zavolali poškodené na neho policajtov tak, keď ich zbadal, sa zľakol a ušiel, zranenia poškodenej nikdy nespôsobil, a tieto jej museli spôsobiť policajti, tak aj podľa krajského súdu výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností odôvodňujú záver, že sa skutky stali a že ich ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Skutkové závery je možné oprieť predovšetkým o svedecké výpovede poškodenej F. O. - manželky obžalovaného, ktorú vykonala po vznesení obvinenia v prípravnom konaní a poškodenej F. Q. - svokry obžalovaného, z lekárskeho záznamu z 15.08.2001. Poškodená F. O. v prípravnom konaní podrobne popísala správanie obžalovaného P. O. v období od 01.09.1999 do 24.02.2005, ktorého obsah je podrobne popísaný aj v odôvodnení napadnutého rozsudku. Poškodená M. O. vypovedala, že násilné správanie obžalovaného J. O. sa opakovalo raz do mesiaca, pričom neskôr začali byť jeho útoky častejšie a od júna 2004 ju začal biť jeden až dvakrát týždenne, a vždy pod vplyvom alkoholu. Opakovane utekala s deťmi pred obžalovaným k svojej matke F. Q., a tak sa stalo aj naposledy dňa 24.02.2005. Záverom verbalizovala, že už nevládze takto žiť v takom strachu a strese. Vo vzťahu ku skutku pod bodom II. uviedla, že po tom, čo ušla s deťmi pred obžalovaným, tento prišiel toho istého dňa okolo 16.45 hod. do domu jej matky F. Q., a keď zistil, že dvere sú zamknuté, tak nadával, ale odišiel z domu, pričom sa vrátil až neskôr, kedy nadával, hrešil a začal búchať na dvere a rozbíjať sklá na oknách, pričom sa jej vyhrážal, že ju zabije, pričom ušiel až po tom, čo mu povedali, že volajú políciu.

Uvedené zo svojej perspektívy potvrdzuje aj poškodená F. Q., ktorá na hlavnom pojednávaní zotrvala na svojej výpovedi z prípravného konania. Aj keď nebola priamym svedkom fyzického napádania F. O. zo strany jej manžela P. O., avšak vypovedala ako sa jej, jej dcéra F., opakovane sťažovala, že ju obžalovaný bije, nadáva jej a vyhráža sa jej zabitím. Veľakrát videla na dcére modriny, či už na hlave, na rukách, na tvári, alebo na nohách. Dcéra čoraz častejšie k nej utekala pred správaním obžalovaného. Skutočnosť, že poškodená F. O. bola aj v období skutku pod bodom I. napadnutá manželom podopiera aj zistenie plynúce zo zdravotného záznamu jej ošetrojúcej lekárky z 15.08.2001, že bola ošetrovaná po napadnutí jej opitým manželom, ktorý ju bil päťami do ramien, lopatky a ťahal ju za vlasy a kopal do stehien. Napokon zranenia poškodenej po napadnutí obžalovaného z 24.02.2005 sú zaznamenané i v správach ošetrojúcich lekárov z 24. resp. 26.02.2005. Tvrdenie obžalovaného, že ich spôsobili policajti nemá oporu v žiadnom inom vykonanom dôkaze, a súd prvého stupňa ho správne vyhodnotil ako nepravdivé.

Podstata odvolacích námietok obžalovaného J. O. spočívala v tvrdení, že poškodená F. O. na hlavných pojednávaníach v podstate „odvolala“ svoju výpoveď z prípravného konania, a týmto skutkové tvrdenia, na ktorých súd ustálil vinu neboli vypovedané pred súdom, a preto nemožno na nich založiť závery o vine. Uvedená odvolacia námietka obžalovaného má dve roviny, a to „procesnú“ a „materiálnu“ z hľadiska hodnotenia dôkazov.

Podľa § 220 ods. 2 Tr. poriadku účinného do 31.12.2005 súd pri svojom rozhodnutí smie prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebrané na hlavnom pojednávaní, a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané.

Uvedené ustanovenie je vyjadrením zásady bezprostrednosti súdneho konania, kedy súdy majú povinnosť pri svojom rozhodovaní prihliadať len na skutočnosti prebraté pred ním na hlavnom pojednávaní, pričom sa nevyžaduje, aby to boli len také skutočnosti, ktoré svedok vypovedá priamo na hlavnom pojednávaní, ale aj také, o ktorých vypovedal v prípravnom konaní, ak boli na hlavnom pojednávaní prečítané za splnenia zákonných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom. Napokon nesplnenie týchto podmienok nebolo namietané ani samotným obžalovaným J. O. v jeho odvolaní. Z uvedeného dôvodu, preto okresný súd mohol svoje závery o vine založiť i na výpovedi poškodenej F. O., keďže táto bola vykonaná na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom.

Vo vzťahu k druhému aspektu odvolacej námietky krajský súd konštatuje, že je pravdou, že poškodená na hlavnom pojednávaní vypovedala, že vo svojej výpovedi v prípravnom konaní nehovorila celú pravdu, pričom akcentovala, že obžalovaný ju dennodenne nebil a ani nebol dennodenne opitý, a hádky vznikali obojstranne, a jeho fyzickým útokom sa bránila tak, že mu to vrátila, potvrdila však, že okná u jej mamy porozbíjal obžalovaný, a za posledný rok pred 24.02.2005 ju kopol len raz, max dvakrát. Keď odchádzala z domu, tak nie z obavy pred bitkou, ale že videla, že obžalovaný mal vypité a nechcela sa s ním hádať. Na strane druhej krajský súd poukazuje na to, že zo žiadneho dôkazu nevyplýva akékoľvek logické zdôvodnenie, prečo poškodená F. O. vypovedala v prípravnom konaní tak, ako vypovedala, resp. prečo zmenila svoju výpoveď z prípravného konania. Berúc do úvahy konštatované a skutočnosť, že jej výpoveď z prípravného konania je navyše potvrdzovaná nielen výpoveďou poškodenej F. Q., či listinnými dôkazmi o spôsobených zraneniach, ale aj ďalšími dôkazmi (napr. zápisnica o obhliadke miesta činu

s fotodokumentáciou), považoval krajský súd úvahy súdu prvého stupňa, ktorými vyhodnotil výpoveď poškodenej F. O. vykonanú na hlavnom pojednávaní ako nedôveryhodnú, za správne. Rovnako za správny považoval krajský súd aj postup okresného súdu, v rámci ktorého tento opieral svoje skutkové závery aj o zákonnú výpoveď poškodenej F. O. z prípravného konania.

Zisteniam vyplývajúcim z uvedených dôkazov zodpovedajú aj závery znaleckého dokazovania o duševnom stave poškodenej F. O. vypracovaného znalcom z odboru Zdravotníctvo, odvetvie Psychiatria F. V. Q. a znalkyňou z odboru Psychológia, odvetvie Klinická psychológia detí, dospelých X. L. O.. Obaja znalci v závere znaleckého posudku síce uviedli, že konanie obžalovaného nemalo na psychické zdravie F. O. vplyv, avšak zároveň konštatovali, že u poškodenej neboli pri psychologickom vyšetrení zistené žiadne fabulačné alebo konfabulačné tendencie, či snaha vylepšovať sa v sociálne žiadúcom svetle. Poškodená nemá sklon vymýšľať si od reality odtrhnuté udalosti a jej vyjadrenia majú reálny základ, aj keď v niektorých okolnostiach môžu byť skreslené alebo zveličené. Zo znaleckého posudku č. 15/2005, ktorý o duševnom stave obžalovaného P. O. vypracovali znalci z 6T/113/2005 odboru Zdravotníctvo, odvetvie Psychiatria F. T. R. a F. P. B. plynie zistenie o jeho duševnej poruche - polymorfnej psychopatii, ktorá sa vyznačuje hlavne nevyrovnanosťou, instabilitou a impulzívnosťou v sociálnych interakciách.

Skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku nespochybňujú ani ďalšie vykonané dôkazy.

Za týchto okolností ani krajský súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný sa skutkov dopustil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a že týmto svojim konaním v priamom úmysle v skutku pod bodom I. rozsudku týral blízku osobu spôsobujúc jej fyzické a psychické utrpenie, najmä bitím, kopaním a vyhrázaním sa, a v skutku pod bodom II. rozsudku neoprávnene vnikol do domu iného a prekonal prekážku, ktorej účelom bolo zabrániť vniknutiu. Tým naplnil po objektívnej i subjektívnej stránke všetky pojmové znaky trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) Tr. zákona účinného do 31.12.2005 a trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona účinného do 31.12.2005.

Krajský súd ani pri rozhodovaní prvostupňového súdu o treste nezistil žiadne pochybenie, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného.

Konajúci súd ukladal obžalovanému súhrnný trest so zreteľom na zistenie, že prerokované trestné činy boli obžalovaným spáchané v roku 2005 a po jeho spáchaní bol obžalovaný trestným rozkazom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/95/2015 zo dňa 14.01.2016 uznaný vinným z trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona za skutok spáchaný od 29.08.2015 do 01.09.2015, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov nepodmienečne, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Okresný súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že pri určovaní druhu a výmeru trestu vychádzal zo základných zásad pre ukládanie trestov a trest ukladal podľa priaznivejšieho trestného zákona, ktorým v danom prípade je trestný zákon č. 140/1961 účinný do 31.12.2005 bez použitia tzv. asperačnej zásady, pričom mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 29 mesiacov a 12 dní, ktorý považoval za spravodlivý, primeraný a postačujúci na nápravu obžalovaného. Pri ukladaní trestu zohľadnil najmä to, že od spáchania trestného činu uplynula dlhá doba.

Podľa § 31 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť (§ 3 ods. 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20050701>>), na možnosť nápravy a pomery páchatel'a. Ak súd prijme záruku za nápravu páchatel'a, vezme do úvahy tiež výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol a uloží trest so zreteľom na túto okolnosť.

Podľa § 35 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný; popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich. Ak ustanovuje tento zákon na niektorý z takých trestných činov len trest odňatia slobody, nemôže byť úhrnným trestom iný z trestov uvedených v § 27 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/140/20050701>> ako trest samostatný.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu a pri obzvlášť nebezpečnom recidivistovi o jednu polovicu; súd uloží páchatelovi trest v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať pätnásť rokov. Pri ukladaní výnimočného trestu odňatia slobody nad pätnásť do dvadsiatich piatich rokov nesmie horná hranica zvýšenej trestnej sadzby odňatia slobody prevyšovať dvadsaťpäť rokov. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Podľa § 35 ods. 3 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 súd uloží súhrnný trest podľa zásad uvedených v odsekoch 1 a 2, keď odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu musí súd vysloviť trest straty čestných titulov a vyznamenaní, straty vojenskej hodnosti, prepadnutia majetku alebo prepadnutia vecí, ak taký trest bol vyslovený už skorším rozsudkom.

Správne postupoval okresný súd keď ukladal súhrnný trest odňatia slobody podľa zásad vyjadrených v § 35 ods. 2, 3 Tr. zákona účinného do 31.12.2005. Tomuto zodpovedá zistenie, že prerokovaných skutkov sa dopustil pred tým, ako bol trestným rozkazom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/95/2015 zo dňa 14.01.2016 vyhlásený odsudzujúci trestný rozkaz za iný jeho trestný čin, a tento skutok je vo vzťahu k teraz prerokovaným skutkom zbíhajúcou sa trestnou činnosťou, pričom ide o viacčinný súbeh trestnej činnosti.

Vzhľadom na uvedené prichádzalo do úvahy uloženie trestu odňatia slobody v trestnej sadzbe od 2 rokov do 10 rokov a 8 mesiacov určenej vo vzťahu k § 215 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 s použitím 35 ods. 2 Tr. zákona účinného do 31.12.2005.

Rovnako správne pri ukladaní trestu prihliadal okresný súd aj na zistenie o absencii poľahčujúcich okolností v zmysle § 33 Tr. zákona účinného do 31.12.2005, a ako priťažujúcu okolnosť v zmysle § 34 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 vyhodnotil, že obžalovaný J. O. spáchal viac trestných činov. Z odpisu registra trestov obžalovaného J. O. síce plynie, že má pred spáchaním trestných činov, vo vzťahu ku ktorým mu bol ukladaný súhrnný trest, 5 záznamov, avšak vo vzťahu ku všetkým sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Z miesta bydliska bol hodnotený všeobecne, bez záznamu o spáchaní priestupkov.

Súd prvého stupňa prihliadal pri ukladaní trestu ešte na jednu okolnosť prípadu a tou bola doba od spáchania najzávažnejšieho skutku, ktorý bol posúdený ako trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) Tr. zákona účinného do 31.12.2005. Obžalovaný ho spáchal v dobe od 01.09.1999 do 24.02.2005, čo znamená, že trest za najzávažnejší trestný čin sa mu ukladal po vyše 16 rokoch od spáchania skutku. Toto zistenie bolo potom podkladom pre ukladanie trestu pri spodnej hranici trestnej sadzby ako zadosťučinenie za dlhšie trvajúce konanie. Tým sa v zmysle čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd naplnil účinný prostriedok nápravy za porušenie práva na spravodlivý proces, ktorý v sebe zahŕňa aj právo prerokovať vec v primeranej lehote.

Z uvedených dôvodov potom aj odvolací súd vyhodnotil trest uložený obžalovanému J. O. v trvaní 29 mesiacov a 12 dní ako trest zákonný a primeraný.

Okresný súd rovnako nepochybil, keď pre účely výkonu trestu zaradil obžalovaného do prvej nápravno-výchovnej skupiny, pretože obžalovaný do spáchania trestných činov, za ktoré mu bol ukladaný tento súhrnný trest, vo výkone trestu odňatia slobody nebol. Tým boli splnené podmienky ustanovenia § 39a ods. 2 písm. a) Tr. zákona účinného do 31.12.2005.

Napokon správny bol aj výrok súdu prvého stupňa, ktorým v rámci ukladaní trestu obligatórne zrušil podľa § 35 ods. 3 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 výrok o uloženom treste v predchádzajúcom

rozhodnutí, vo vzťahu ku ktorému bol súhrnný trest uložený, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Taktiež správny bol aj výrok napadnutého rozsudku, ktorým obžalovaného podľa § 228 ods. 1 Tr. poriadku účinného do 31.12.2005 zaviazal na povinnosť nahradiť poškodenému V. I. X., a. s., škodu vo výške 4,75 eur. Tomuto zodpovedá zistenie plynúce z obsahu spisu, že poškodený si uplatnil nárok na náhradu škody riadne a včas, pričom jej výšku, ktorá vyplýva z hodnoty vyúčtovaných výdavkov za poskytnutie zdravotnej starostlivosti poškodenej F. O. zo strany poškodenej spoločnosti, obžalovaný v podstate ani nenamietal.

Keďže teda krajský súd nezistil žiaden dôvod na zmenu rozhodnutia v prospech obžalovaného, jeho odvolanie ako nedôvodné v zmysle ust. § 256 Tr. poriadku zamietol.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.